

บทนำ

แรคคูนไทมส์, ๒๖ สิงหาคม ๑๙๙๘

นายกเทศมนตรีประกาศแผนการ

“รักษาความปลอดภัยของเมือง”

แรคคูนซิตี — ในงานแถลงข่าวที่หน้าศาลากลางเมื่อปลายวานนี้ นายกเทศมนตรีแฮร์ริส พร้อมด้วยซีพีไอรอนส์จากกรมตำรวจแรคคูน และสมาชิกสภาเทศบาลเมืองทั้งคณะ ประกาศว่าสภาเทศบาลเมืองจะว่าจ้างเจ้าหน้าที่ตำรวจเพิ่มอีกอย่างน้อยสิบนายเพื่อมาแทนที่สตาร์สซึ่งยังคงถูกพักงานนับตั้งแต่เกิดเหตุฆาตกรรมสยองระบาดในเมืองเมื่อต้นฤดูร้อนที่ผ่านมา แฮร์ริสให้คำยืนยันแก่สื่อมวลชนและประชาชนที่มาร่วมฟังการแถลงข่าวว่า แรคคูนซิตีจะกลับสู่สภาวะปกติ กลายเป็นเมืองที่สงบสุขที่ซึ่งทุกคนจะดำรงชีวิตได้ดังเดิม ส่วนการสืบสวนในกรณีฆาตกร“กินศพ”ทั้งสิบเอ็ดคดี และคดีสัตว์ป่าทำร้ายจนถึงแก่ชีวิตทั้งสามคดีนั้นยังไม่ปิดลงแน่นอน

“แม้จะไม่มีใครถูกทำร้ายอีกเลยในเดือนที่ผ่านมา ก็ไม่ได้หมายความว่าสมาชิกสภาเทศบาลเมืองซึ่งพวกท่านเลือกเข้ามาจะนั่งนอนใจ” แฮร์ริสกล่าว “ประชาชนที่รักควรจะเชื่อมั่นในความสามารถของกรมตำรวจเราได้ และรู้สึกอบอุ่นที่ตัวแทนประชาชนกำลังพยายามสุดความสามารถเพื่อรับประกันความปลอดภัยให้กับทุกท่าน อย่างที่หลายท่านทราบดี อาจเป็นไปได้ว่าเราจะพักงานสตาร์สเป็นการถาวร เนื่องจากหน่วยงานนี้ได้ปฏิบัติภารกิจผิดพลาดอย่างมหันต์ในการสืบสวนคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่เกิดขึ้น

นอกจากนี้ ทั้งหน่วยงานยังหายสาบสูญไปหลังจากนั้น ซึ่งหมายความว่าพวกเขาไม่สนใจโยคีชุมชนแห่งนี้แล้ว แต่ผมอยากให้ความมั่นใจกับพวกคุณพวกเราแคร์ครับ ผม ซีฟไอรอนส์ และเหล่าเจ้าหน้าที่ชายหญิงที่อยู่ต่อหน้าทุกท่านในขณะนี้ ต้องการสุดหัวใจที่จะทำให้แรคคูนซิตีกลายเป็นเมืองที่ถูกหลานของทุกคนเติบโตขึ้นโดยไร้ความหวาดกลัว”

นายกเทศมนตรียังชี้แจงสามมาตรการที่จะช่วยสร้างขวัญและกำลังใจให้แก่ชาวแรคคูนและป้องกันไม่ให้เกิดเหตุร้ายขึ้นอีก คือนอกจากจะว่าจ้างเจ้าหน้าที่ตำรวจเพิ่มขึ้นอีกสิบถึงสิบสองนาย ยังมีการประกาศเคอร์ฟิวทั่วทั้งเมืองจนกว่าจะถึงเดือนกันยายนเป็นอย่างน้อย ซีฟไอรอนส์จะจัดตั้งหน่วยงานซึ่งประกอบด้วยเจ้าหน้าที่และตำรวจสืบสวนหลายนายเพื่อตามล่าตัวฆาตกรซึ่งคร่าชีวิตคนไปแล้วสิบเอ็ดศพในช่วงระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา...

ซิตีไชด์, ๔ กันยายน ๑๙๙๘

แผนการปรับปรุงอัมเบอร์ลาคอมเพล็กซ์เริ่มเป็นรูปร่าง

USD คุณซิตี — โรงงานอุตสาหกรรมเคมีของอัมเบอร์ลาซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเมืองกำลังจะได้รับการปรับปรุงครั้งใหญ่ โดยตั้งเป้าไว้ว่าจะเริ่มงานในวันจันทร์ที่จะถึงนี้ ครั้งนี้จะเป็นการปรับปรุงอาคารครั้งที่สามของบริษัทผลิตยารายใหญ่อัมเบอร์ลา โฆษกของอัมเบอร์ลา อแมนดา วิทเนีย ได้แถลงว่า ห้องทดลองสองแห่งภายในโรงงานหลักจะติดตั้งอุปกรณ์สังเคราะห์วัคซีนใหม่ซึ่งมีมูลค่าหลายล้านดอลลาร์ และตัวอาคารเองจะได้รับการติดตั้งระบบรักษาความปลอดภัยขั้นสูง นอกจากนี้ ตลอดช่วงระยะเวลาหลายสัปดาห์นับจากนี้จะมีการปรับปรุงระบบคอมพิวเตอร์ในส่วนของสำนักงานซึ่งเชื่อมต่อกับโรงงาน แต่มันจะเป็นปัญหาต่อการจราจรหรือไม่ สำหรับเรื่องนี้วิทเนียตอบว่า “เชื่อว่าทุกคนคงจะเบื่อหน่ายเต็มทีกับการปิดถนนหลายจุดเนื่องจากกรมตำรวจแรคคูนเองก็เพิ่งปรับปรุงอาคารเสร็จสิ้นไปอีกครั้ง ดังนั้นเราจึงจะพยายามหลีกเลี่ยงการกีดขวางการจราจรในตัวเมืองให้มากที่สุด

การปรับปรุงส่วนใหญ่อยู่อภายในตัวอาคาร ส่วนส่วนอื่นๆนั้น เราจะทำนอกเวลางาน” ท่านผู้อ่านอาจจำได้ว่าสนามบริเวณหน้ากรมตำรวจแรคคูน เพิ่งมีการปูพื้นและปรับทัศนียภาพใหม่หลังจากเกิดรอยแตกร้าวปริศนาหลายจุดตามซีเมนต์และผิวดิน เส้นทางเดินรถช่วงไอส์สตรัทจึงต้องถูกปิดให้ขยับอ้อมไปสองช่วงตึก

เมื่อถูกถามว่าเหตุใดระยะหลังจึงมีการ“ยกเครื่องครั้งใหญ่”ปอยขนาดนี้ วิทยุตอบว่า “ที่อัมเบรลลาล้ำหน้าคู่แข่งอยู่เสมอเพราะติดตามเทคโนโลยีตลอดเวลา ต่อจากนี้คงจะมีความวุ่นวายไปหลายเดือน แต่เมื่องานเสร็จสิ้น ฉันเชื่อว่าผลลัพธ์ที่ได้จะต้องคุ้มค่าแน่นอน...”

บทบรรณาธิการ แรคคูนวิคลี, ๑๗ กันยายน ๑๙๙๘

ไอรอนส์ล็งเลืดั่ง?

แสดคูนซีตี — นายกเทศมนตรีแฮร์ริสอาจเจอคู่แข่งที่น่ากลัวในฤดูใบไม้ผลิที่จะถึงนี้ แหล่งข่าววิคลีจากกรมตำรวจแรคคูนเปิดเผยว่าไบรอัน ไอรอนส์ ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแรคคูนมาสี่ปีหกเดือน อาจลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกเทศมนตรีในการเลือกตั้งครั้งหน้า แข่งขันกับนายกเทศมนตรีคนปัจจุบัน เดฟลิน แฮร์ริส ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งมาแล้วสามสมัยต่อเนื่อง ได้รับความนิยมนอย่างสูง และยังไม่เคยมีคู่แข่งมาก่อน แม้ว่าไอรอนส์ผู้เคยเป็นสมาชิกหน่วยสตาร์สจะไม่ยอมรับข่าวการก้าวเข้าสู่วงการการเมือง แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธเช่นกัน

ความนิยมของไอรอนส์ถดถอยลงนับจากฤดูร้อนที่ผ่านมาหลังเกิดคดีฆาตกรรมสะเทือนขวัญ (ซึ่งยังไม่ได้รับการคลี่คลาย) แต่ตอนนี้ถึงจุดที่ความนิยมของเขาพุ่งขึ้นสูงสุดเป็นประวัติการณ์ ผนวกกับแผนการขยายกรมตำรวจ ทำให้ไอรอนส์อาจเขย่าบัลลังก์แฮร์ริสได้จริงๆ แต่คำถามคือทุกคนจะลืมเรื่องข้อกล่าวหาว่าเขามีส่วนพัวพันกับคดีฉ้อโกงที่เซตไซเดอร์เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๙๔ ได้ลงหรือ นอกจากนี้เขายังมีรสนิยมเลิศจูรี่ ชื่นชอบงานศิลปะและการตกแต่งภายใน ซึ่งทำให้บางส่วนของกรมตำรวจกลายเป็น

เหมือนพิพิธภัณฑน์ สมมติว่าเขาตั้งใจจะลงสมัครรับเลือกตั้งจริง อย่างน้อยก็มีนักข่าวคนหนึ่งที่จัดตั้งตารางดูบัญชีทรัพย์สินของไอรอนส์...

แระคูนไทมส์, ๒๒ กันยายน ๑๙๙๘

วัยรุ่นถูกทำร้ายที่สวนสาธารณะ

แระคูนซิตี — เมื่อเวลาประมาณ ๑๘.๓๐ น. เย็นวาน แชนนา วิลเลียมสัน อายุสิบสี่ปี ถูกชายไม่ทราบชื่อทำร้ายในสวนสาธารณะเบิร์ชสตรีท กลางเมืองระหว่างทางกลับบ้านจากการซ้อมกีฬาซอฟต์บอล ชายผู้หนึ่งออกมาจากหลังแนวรั้วทิศใต้ และผลักวิลเลียมสันตกจากรถจักรยาน ก่อนที่จะพยายามจับตัวเธอ เด็กสาวได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย แต่สามารถหนีรอดมาได้ด้วยการวิ่งเข้าไปหลบในบ้านของทอมและคลารา แอตกินส์ เจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งได้รับแจ้งเหตุจากมิสซิสแอตกินส์ออกตรวจค้นสวนสาธารณะอย่างถี่ถ้วนแต่กลับไม่พบร่องรอยผู้กระทำผิด ตามที่กรมตำรวจเปิดเผยเข้านี้ วิลเลียมสันให้ข้อมูลไว้ว่าชายที่ทำร้ายเธอดูเหมือนจะเป็นคนจรจัด เสื้อผ้าและผมสกปรก นอกจากนี้เธอบรรยายว่าได้กลิ่นเหม็น“คล้ายผลไม้เน่า”จากตัวเขา ชายผู้นั้นดูท่าทางเมามาย เดินโซเซ ล้มลุกคลุกคลานขณะไล่ตามเธอ

เนื่องจากเหตุฆาตกรรมกินเนื้อศพที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงเดือน พฤษภาคมถึงกรกฎาคม ทางกรมตำรวจจึงให้ความสนใจคดีนี้อย่างมาก ชายคนดังกล่าวมีรูปพรรณคล้ายคลึงกับสมาชิก“แก๊ง”รายหนึ่งซึ่งมีพลเมืองตีพบเห็นในเขตวิกตอริพาร์คเมื่อเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา นายกเทศมนตรี แฮร์ริสจะทำการแถลงข่าวในเย็นวันนี้ ส่วนซีพีไอรอนส์ได้กล่าวว่าเนื่องจากจะมีตำรวจชุดใหม่เข้ามาภายในสัปดาห์หน้า การลาดตระเวนตามปกติ จึงจะขยายวงออกไปให้รวมเขตสวนสาธารณะกลางเมืองด้วย...

๑

๒๖ กันยายน ๑๙๙๘

เพราะทุกคน กำลังรออยู่ในรถของแบร์รี จิลจึงพยายามทำทุกอย่างให้เร็วที่สุด ซึ่งมันไม่ง่ายเลย นับจากครั้งสุดท้ายที่เข้ามาในนี้ บ้านของเธอถูกรื้อค้นจนกระจัดกระจาย มีหนังสือและกระดาษเกลื่อนพื้น นอกจากนี้ยังมีเด็กรุ่นกว่าจะหลบหลีกพวกเศษซากต่างๆ ได้โดยง่าย การที่บ้านของเธอถูกบุกรุกนั้นทำให้โกรธและเสียใจ แต่ไม่น่าแปลกใจนัก เธอคิดว่าดีแล้วที่ตนเองไม่ใช่พวกอารมณ์อ่อนไหว และโชคดีด้วยที่พวกผู้บุกรุกไม่พบพาสปอร์ตของเธอ

ภายในห้องนอนขนาดเล็กมีดทึ่ม หญิงสาวคิดว่าถุงเท้ากับชุดชั้นในสะอาดมาหนึ่งกำแล้วยัดลงกระเป๋าสัมภาระเก่าคร่ำคร่า ใจนึกอยากเปิดไฟ เพราะการจัดกระเป๋าในความมืดนั้นไม่ได้ง่ายอย่างที่ใครๆ อาจคิดกัน ต่อให้บ้านยังสะอาดเรียบร้อยดีก็เถอะ แต่เธอรู้ดีว่าจะเสี่ยงไม่ได้แม้แต่หน่อย ถึงปานนี้อัมเบอร์ลาลองไม่ส่งคนมาจับตาดูบ้านของทุกคนในหน่วยแล้ว แต่ถ้ามีใครคอยดูอยู่จริง แสงเล็กๆ ที่มองเห็นจากนอกหน้าต่างจะก่ออันตรายร้ายแรง

อย่างน้อยเธอก็จะได้ไปไหนมาไหนสักที ไม่ต้องซ่อนตัวอีกต่อไปแล้ว
ซึ่ง ก็ยังดี ทุกคนจะเดินทางออกนอกประเทศเพื่อไปบุกสำนักงานใหญ่

ของศัตรู และอาจโดนฆ่าตายเมื่อไรก็ได้ แต่อย่างน้อยเธอก็ไม่ต้องแสร้งอยู่ในแระคูนซิติอีกต่อไป จากที่อ่านเจอในหนังสือพิมพ์ระยะหลังมานี้ นั่นอาจเป็นเรื่องดีที่สุดเลยก็ได้ ภายในสัปดาห์ที่ผ่านมาเกิดเหตุทำร้ายร่างกายถึงสองราย...แต่คริสกับแบร์รี่ไม่คิดว่ามีอันตรายนัก แม้จะรู้แล้วว่าที่-ไวรัสส่งผลอย่างไรกับร่างกายมนุษย์ แบร์รี่คิดว่านี่เป็นแค่เกมการประชาสัมพันธ์แบบแปลกๆ และอัมเบอร์ลลาจะเข้ามา“ช่วยเหลือ”แระคูนก่อนที่จะมีใครเป็นอะไรไป คริสเห็นด้วย เขาบอกว่าเมื่อดูจากกรณีของคฤหาสน์สเปนเซอร์ อัมเบอร์ลลาคงไม่ถ่ายเปะปะในสวนหลังบ้านตัวเองประมาณนั้น แต่จิลจะไม่ยอมมอมหมานใดๆทั้งสิ้น ชัดเจนแล้วว่าอัมเบอร์ลลาควบคุมการทดลองของตนเองไม่ได้ และจากสิ่งที่รีเบคก้ากับเดวิด แทรปป์ ต้องเผชิญที่รัฐเมน...

ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาคิดเรื่องนั้น ทุกคนต้องรีบไปขึ้นเครื่อง จิลความหาไฟฉายออกมาจากในตู้เสื้อผ้า และกำลังจะออกไปยังห้องนั่งเล่น เมื่อนึกขึ้นได้ว่าหยิบยกรถติดตัวมาแค่ตัวเดียว หญิงสาวนึ่วหน้าขณะหันกลับไปคู้ยในตู้เสื้อผ้าที่ยังเปิดอ้า เธอมีเสื้อผ้าพอใส่แล้ว โดยเลือกเอาจากที่แบรดทิ้งไว้เมื่อเขาหนีออกจากแระคูน เธอกับเพื่อนร่วมทีมทั้งสองซ่อนตัวอยู่ในบ้านของแบรดหลายสัปดาห์นับจากวันที่อัมเบอร์ลลานุกเข้าไปในบ้านของแบร์รี่ และถึงแม้ทั้งสองจะใส่ชุดของแบรดไม่พอดี ด้วยความที่คริสสูงกว่าและแบร์รี่ตัวใหญ่กว่า แต่เธอยังพอกล่อมกลมใส่ได้ ทว่าชุดชั้นในหญิงนั้นไม่ใช่สิ่งที่อดิทนกันของสตาร์สเก็บบำรุงไว้ และเธอก็ไม่อยากขึ้นเครื่องไปจนถึงออสเตรเลียแล้วค่อยออกซื้อบั้งหื้อเสื้อในเท่าไร

“ยกทรงนั้นหรือ คือความฟุ่มเฟือย” เธอพิมพ์าระหว่างที่คั้นกองเสื้อผ้า แต่ต้องคั้นถึงสองครั้งจึงเจอสิ่งที่ตามหา หญิงสาวยัดมันลงกระเป๋าลือผ้าแล้ววิ่งเหยาะๆไปยังห้องนั่งเล่นของบ้านหลังเล็กๆที่เธอเช่าอยู่นับจากที่เริ่มกบดาน นี่เป็นครั้งที่สองที่เธอกลับมาที่นี่ และจิลรู้สึกของตัวเองอาจไม่ได้กลับมาอีกพักใหญ่ ดังนั้นจึงอยากพกรูปของพ่อซึ่งเธอวางไว้บนชั้นในห้องนั่งเล่นไปด้วย

ขณะเดินลัดเลาะผ่านข้าวของระเกะระกะเป็นเงาตะคุ่ม เธอเอามือ

บ๊องปากกระบอกไฟฉายเอาไว้ให้แสงจางลง แล้วขีมนั้ไปทางชั้นวางของ คนจากอัมเบอร์ลาคว่าชั้นลง แต่มองออกว่าไม่ได้เสียเวลาค้นหนังสือที่ละเอียด ใครจะรู้ว่าพวกเขาตามหาอะไร อาจจะกำลังมองหาหน่วยสตาร์สที่หลบหนีอยู่กระมัง หลังจากที่บ้านแบร์ริฎุกบุกกรุกและภารกิจที่แคลิเบน จิลไม่หลงคิดแม้แต่แน่นอนว่าอัมเบอร์ลาล่าจะปล่อยให้เธอกับพวกเธอรอดไปได้

จิลหาหนังสือเล่มที่ต้องการพบแล้ว มันเป็นหนังสือปกอ่อนสีสันสดใส่ชื่อ *ชีวิตในคุก* พ่อของเธอได้ยื่นเข้าคางหัวเราะชอบใจ เธอเปิดผ่านๆ ไปหยุดอยู่ตรงหน้าที่สอดรูปดึก วาเลนไทน์ ผู้ซึ่งกำลังยิ้มกริม ในจดหมายฉบับหลังๆ เขาเริ่มแนบรูปถ่ายมาด้วย เธอจึงเอามันสอดไว้หนังสือ เพราะกลัวหาย มันกลายเป็นนิสัยไปแล้วที่จิลจะซ่อนของที่ตัวเองเห็นว่าสำคัญ ซึ่งก็เป็นนิสัยที่ส่งผลดีอยู่ขณะนี้

เธอปล่อยหนังสือให้ตกลงพื้น เอาแต่มองภาพนั้น ลืมไปชั่วขณะว่ากำลังรีบ ริมฝีปากหญิงสาวเผยรอยยิ้มบางๆ เขาคงเป็นผู้ชายคนเดียวที่เธอรู้จักซึ่งยังดูดีได้แม้จะสวมเครื่องแบบนักโทษที่เป็นชุดหมีสีส้มนั่งในห้องขังสุดเข้มงวด ชั่วขณะหนึ่ง จิลนึกสงสัยว่าเขาจะมองปัญหาในตอนนี้อย่างไร ที่จริงเขาเองก็มีส่วนอ้อมๆ ให้เกิดเรื่องนี้ขึ้นกับเธอ เพราะเขาเป็นคนที่ทำให้เธอเข้าร่วมกับสตาร์สตั้งแต่ต้น หลังถูกจับ เขาก็บอกให้เธอเลิกเป็นหัวขโมย ถึงขั้นบอกด้วยว่าเขาคิดผิดที่สอนสิ่งเธอให้เป็นหัวขโมย...

...ฉันก็เลยหางานสุจริตทำ เป็นงานที่ทำเพื่อสังคมด้วยซ้ำไป แล้วคนที่แรกคุณก็เริ่มล้มตาย สตาร์สค้นพบว่ามีการลักลอบคิดค้นอาวุธชีวเคมีเป็นไวรัสที่เปลี่ยนคนเป็นๆ ให้กลายเป็นอสุรกาย ซึ่งแน่นอนว่าไม่มีใครเชื่อเรา คนในสตาร์สที่ไม่ยอมรับสินบนต่างถูกใส่ความหรือกำจัด ดังนั้นเราจึงต้องกบดาน พยายามซุกซุ่มหาหลักฐาน แต่กลับไม่พบอะไรเลย ทั้งที่อัมเบอร์ลาล่างุ่นวายสนุกสนานกับการทดลองอันตรายและคนดีๆ ต่างต้องตายไป ตอนนีเรากำลังจะไปปฏิบัติภารกิจเสี่ยงตายที่ยุโรป เพื่อดูว่าจะลักลอบเข้าไปในศูนย์ใหญ่ของอภิปรมามหาธุรกิจหลายพันล้าน และพยายามหยุดพวกมันจากการพยายามทำลายโลกนี้ได้ไหม พ่อจะคิดยังไงนะ ฉันสงสัยจังสมมติว่าพ่อเชื่อเรื่องพิงดูเพื่อฝันแบบนี้ พ่อจะคิดยังไงนะ

“พ่อต้องภูมิใจในตัวฉันแน่ ดิก” เธอกระซิบ แอบไม่รู้ตัวว่าพึมพำออกมา และไม่แน่ใจด้วยว่าสิ่งที่ตนพูดจะเป็นความจริง พ่ออยากให้เธอประกอบอาชีพที่อันตราย น้อยลง แต่เมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งที่เธอกับอดีตหน่วยสตาร์สกำลังเผชิญอยู่ตอนนี้ การบุกรุกเพื่อโจรกรรมต้องนับว่าอันตรายน้อยพอๆกับการนั่งคิดบัญชี

หลังผ่านไปครึ่งใหญ่ เธอจึงค่อยๆ สอดรูปถ่ายใบนั้นลงช่องหนึ่งในกระเป๋าสัมภาระ แล้วมองไปรอบๆ บ้านที่ถูกทำลาย ยังคงครุ่นคิดถึงพ่อ และสิ่งที่เขาอาจพูดเมื่อรู้ว่าชีวิตของเธอกำลังก้าวไปในทิศทางไหน ถ้าทุกอย่างเป็นไปได้ เธอคงได้มีโอกาสตามเขาต่อหน้า พวกที่รอดชีวิตจากภารกิจที่เมินกับรีเบคกา แชมเบอร์ส ยังคงซ่อนตัวอยู่ ลักลอบติดต่อผ่านทางเครือข่ายของสตาร์สเพื่อขอความช่วยเหลือ และคอยฟังว่าจิล คริส และแบร์รี่จะค้นพบอะไรที่ศูนย์บัญชาการของอัมเบอร์ลลา ที่ตั้งอย่างเป็นทางการของอัมเบอร์ลลาอยู่ที่ออสเตรเลีย แต่ทุกคนในที่มืดคิดว่าหัวเรือใหญ่ที่คิดค้นที่-ไวรัสน่าจะมีฐานลับแตกออกมาต่างหากมากกว่า-

-ซึ่งเธอจะหาไม่เจอเลย ถ้าไม่รีบย้ายถิ่นซะเดี๋ยวนี้ สองคนนั้นปานนี้คงคิดว่าเธอแอบมาจับแล้วละ

จิลยกกระเป๋าขึ้นสะพายและมองไปรอบห้องเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะมุ่งหน้าไปยังประตูหลัง กลิ่นจางๆ ของแอมป์เปิ้ลและลูกแพร์เน่าลอยอ้อยอิ่งมาจากซามใส่ผลไม้บนตู้เย็น ทำให้เธอชนลูกไปทั้งตัว หมิงสาวรีบเดินไปยังประตูซึ่งปิดอยู่ พยายามขจัดภาพความทรงจำจากคฤหาสน์สเปนเซอร์ออกไป...

...เดินได้ทั้งที่เน่าเฟะ ไขว่คว้าหาเหยื่อด้วยนิ้วเดียวๆ เปียกชุ่มไบนหน้าเปื่อยยุ่ยเต็มไปด้วยน้ำหนอง-

“จิล?”

เธอเกือบกลืนเสียงหวีดด้วยความตกใจไม่อยู่ เมื่อแว่วเสียงคริสจากข้างนอกบ้าน ประตูเปิดอยู่ มองเห็นเงาตะคุ่มๆ ของชายหนุ่มยืนบังแสงไฟจากถนน

“อยู่ที่นี่ มาแล้ว” เธอบอกพลางก้าวออกไป “ขอโทษที่ที่เสียเวลา

นานมาก ข้างในรอกอย่างกับอัมเบอร์ลลาเอารถไถมากกว่าจนเรียบ”

แม้ในแสงสลัว เธอก็ยังมองรอยยิ้มซุกซนแบบเด็กๆ ของเขาออก “นี่ก็น่าซอมนี่ลากเธอไปกินแล้วซะอีก” เขาพูด แม้ลำเนียงจะเจือแววขัน แต่เธอก็จับได้ว่าเขากำลังล้ออยู่จริงๆ

จิลรู้ว่าเขาพยายามช่วยให้คลายเครียด แต่ก็ยิ้มตอบไม่ออก มีคนตายมากเกินไปแล้วเพราะสิ่งที่อัมเบอร์ลลาปล่อยให้หลุดออกมาในป่านอกเมือง ถ้าการรั่วไหลของไวรัสเกิดขึ้นใกล้เมืองแรคคูนกว่านี้ละก็...

“ไม่เข้าเลยนะ” เธอพิมพ์

รอยยิ้มของคริสจางไป “ผมรู้ พร้อมรึยัง”

จิลพยักหน้า แม้จะยังไม่พร้อมต่อสิ่งที่จะต้องเจอในอนาคตอันใกล้เท่าไร แต่ก็นั่นละ เธอไม่พร้อมสำหรับสิ่งที่เคยเจอมาแล้วด้วยนี่ละ ในเวลาเพียงไม่กี่สัปดาห์ มโนทัศน์เรื่องความจริงความเพ้อฝันของเธอถูกพลิกกลับขนานใหญ่ แล้วฝันร้ายก็กลายเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นทุกเมื่อเชื่อวัน

บริษัทยักษ์ใหญ่ที่ชั่วร้าย นักวิทยาศาสตร์สติเฟื่อง ไวรัสฆ่าคนซอมบี้...

“อ้อ” ในที่สุดเธอก็ตอบ “พร้อมแล้วละ”

ขณะที่ทั้งสองเดินออกจากบ้านด้วยกันและจิลปิดประตูตามหลัง เธอเกิดกลางสังหรณ์แปลกประหลาดซึ่งทำให้มั่นใจอย่างยิ่งยวดว่าจะไม่ได้เหยียบเท้าเข้ามาในบ้านหลังนี้อีก และทั้งเธอ คริส และแบร์รี่จะไม่ได้กลับมายังแรคคูนชีวิตอีกตลอดไป...

...แต่ไม่ใช่เพราะเกิดอะไรขึ้นกับเราหรอก จะเกิดเรื่องอะไรสักอย่าง แต่ไม่ได้เกิดกับเรา

หญิงสาวขมวดคิ้ว พยายามทำความเข้าใจกับกลางร้ายประหลาดนั้น ถ้าทั้งสามรอดจากภารกิจล้างความลับอัมเบอร์ลลา ถ้าพวกเขาชนะ ทำไมทุกคนถึงจะไม่ได้กลับบ้านล่ะ เธอไม่รู้หรอก แต่ความรู้สึกเช่นนั้นมันรุนแรงมาก กำลังจะเกิดเรื่องเลวร้ายมากขึ้นนี่นะ อะไรที่-

“นี่ เธอโอเคมั๊ย”

จิลเงยหน้ามองคริสและเห็นความกังวลแบบเดียวกับที่เห็นเมื่อครู่ฉาบ

อยู่บนใบหน้าอ่อนเยาว์ของเขา ในช่วงสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมา ทั้งสอง
สนิทกันมากขึ้น แม้เธอจะรู้สึกเหมือนคริสอยากสนิทให้มากกว่านี้

“อ้อ แล้วเธอไม่ยากหรือไง

ความรู้สึกไม่ดีเลือนหายไปแล้ว แต่ความสับสนไม่มั่นคงกลับก้าวเข้ามาแทนที่ จิตสลับความคิดนั้นไปเสีย แล้วพยักหน้าให้คริส พยายามลืมหืม
สังหรณ์นั้นไป เทียบวันไปในนิวยอร์กจะไม่จอตรอให้เธอวิเคราะห์ตัวเองจนเสร็จ
หรือรอให้เธอนั่งกังวลในเรื่องที่ตัวเองก็ควบคุมไม่ได้ ไม่ว่าเธอจะคิดมาก
ไปเองหรือไม่ก็ตาม

แต่ก็เถอะ...

“ไปให้พ้นๆจากที่นั่นเถอะ” เธอบอก และหมายตามตามนั้นจริงๆ

ทั้งสองเดินตัดความมืดไป หิ้งบ้านซึ่งเงียบบังและเหงาหงอยราว
สุสานไว้เบื้องหลัง

๒

๓ ตุลาคม ๑๙๙๘

สนธยา สายตัวเหนือภูเขา ย่อมเส้นขอบฟ้าหยักๆ ด้วยสีม่วงของยามพลบ ระหว่างเนินสูงมีดทิมซึ่งเหยียดเอื้อมสู่ท้องฟ้าไร้เมฆ เส้นทางเดินรถบนภูเขาเลื้อยวกวนฝ่าความมืดเหมือนจะมุ่งไปสู่แสงดาววิหรีที่เห็นรำไร

ลืออนอาจมีอารมณ์สุนทรีย์ไปกับธรรมชาติรอบตัวมากกว่านี้ ถ้าเขาไม่ได้กำลังจะไปทำงานโคตร *สาย* เขายังเข้าเวรทันก็จริง แต่ชายหนุ่มอยากแวะอาบน้ำที่อพาร์ทเมนต์และหาอะไรกินก่อนมากกว่า ถ้ายังเป็นแบบนี้ต่อไป เขาอาจมีเวลาแวะร้านแบบไดร์ฟทรูระหว่างทางไปสถานีเท่านั้น การที่เขาเปลี่ยนชุดเป็นสวมเครื่องแบบตอนแวะพักคราวที่แล้วช่วยประหยัดเวลาได้สองสามนาที แต่รวมๆ แล้วเขาก็ยังช่วยชะมัดയാด

เยี่ยมไปเลย เจ้าหน้าที่เคนเนดี ทำงานวันแรกนายก็ต้องรายงานตัวพร้อมกับเช็ชชีสเบอร์เกอร์ออกจากชอกฟัน ดูเป็นมืออาชีพมาก

กะของเขาเริ่มตอนสามทุ่ม แต่ตอนนี้ก็สองทุ่มหน่อยๆ แล้ว ลืออนเหยียบคันเร่งให้หนักขึ้นอีกแม้รถจี๊ปของเขาจะเพิ่งเล่นฉิวผ่านป้ายซึ่งบอกว่าเขาอยู่ห่างจากแรครคูนซิตีไปเพียงครึ่งชั่วโมง ยังดีที่ถนนโล่ง นอกจากผ่านรถบรรทุกสองสามคัน เขาก็ไม่เจอใครมาเป็นชั่วโมงๆ แล้ว นับว่าเป็นการ

เปลี่ยนแปลงที่ดีจากสภาพรถติดนอกเมืองนิวยอร์กซึ่งทำให้เขาเสียเวลาช่วงบ่ายไปเกือบหมด เมื่อคืนก่อนเขาพยายามจะโทรเข้าไปหึงข้อความไว้กับจำที่ประจำโต๊ะรับแจ้งเหตุว่าอาจจะเข้าสาย แต่สัญญาณคงขัดข้อง เพราะเขาโทรเจอแต่สายไม่ว่างตลอด

เขาให้คนย้ายเครื่องเรือนไม่กี่ชิ้นที่มีเข้าไปที่อพาร์ทเมนต์แบบสตูดิโอในเขตแทรสก์ของเมืองเรียบริวยอร์กแล้ว มันเป็นเขตที่ผู้อยู่อาศัยส่วนมากเป็นชนชั้นใช้แรงงาน แต่ต้องนับว่าพออยู่ได้ มีสวนสาธารณะสวยๆ แห่งหนึ่งอยู่ห่างไปไม่กี่สองช่วงถนน และอยู่ห่างสถานีไม่กี่กระยะขั้วรถห้านาทีไม่ต้องทนกับรถติดหนึบ สลัมที่แออัดยัดเยียด หรือต้องเจอกับเหตุรุนแรงแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ถ้าเขาไม่ขายหน้าจนลาตายไปเสียก่อนเพราะโผล่หน้าไปเข้าเวรครั้งแรกในฐานะตำรวจเต็มตัวพร้อมสัมภาระรุงรัง ก็คงตั้งตารอที่จะอยู่ในชุมชนที่สุขสงบแห่งนี้

แรคคูนต่างจากบี๊กแอนด์เบิ้ล^{*} มากเท่าที่จะมากได้ ซึ่งดีเหลือเกินเออละ อาจยกเว้นในช่วงสองสามเดือนที่ผ่านมา ซึ่งคดีฆาตกรรมมัน...

กระนั้นเขาก็รู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา จริงอยู่ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นที่แรคคูนมันน่าสยงขวัญ แต่ยังไม่มีการจับฆาตกรได้ และการสืบสวนก็เพิ่งเริ่มขึ้นเท่านั้น ถ้าไอรอนส์ชอบเขาพอๆ กับบรรดาครูฝึกที่โรงเรียนตำรวจละก็ ไม่น่าเชื่ออนอาจได้มีโอกาสเข้าร่วมการสืบสวนด้วย ได้ยินมาว่าซีพีไอรอนส์นิสัยไม่น่าคบค้าเท่าไร แต่ผลการฝึกของเขาเยี่ยมยอดติดอันดับจนแม้กระทั่งคนอย่างไอรอนส์ก็น่าจะต้องประทับใจบ้าง ลักนิตลี อย่างน้อยเขาก็จบออกมาโดยติดอันดับที่ท็อปเท็น แล้วเขาก็ไม่ได้เพิ่งมาแรคคูนเป็นครั้งแรก เขาเคยมาพักอยู่ที่นั่นในช่วงวันหยุดฤดูร้อนสมัยเด็ก ตอนนั้นปู่กับย่าเขายังมีชีวิต และตึกที่ทำการกรมตำรวจแรคคูนยังเป็นห้องสมุด ส่วนอัมเบอร์ลาลายังต้องใช้เวลาอีกหลายปีกว่าจะเปลี่ยนเมืองเล็กแห่งนี้ให้กลายเป็นเมืองใหญ่เช่นปัจจุบันแต่โดยมากแล้วมันก็ยังดูเป็นเมืองที่เงียบสงบเหมือนที่เขาจำได้ เมื่อฆาตกรกินศพถูกจับได้ ที่นั่นจะกลับเป็นเมืองในฝันอีกครั้ง เมืองที่สวยงาม สะอาด

^{*}ชื่อเล่นของนิวยอร์ก

เป็นชุมชนของคนทำงานซึ่งฝากตัวไว้ในอ้อมกอดของขุนเขา เหมือนสวรรค์
ที่หลบซ่อนอยู่

พออะไรเข้าที่เข้าทาง ผ่านไปได้สักสัปดาห์สองสัปดาห์ ไอรอนส์ก็จะ
สังเกตเห็นว่าประวัติของเราดีเยี่ยมแค่ไหน ยิ่งปืนแม่ขนขนาดไหน แล้วเขาก็
จะขอให้เราลองอ่านสำนวนคดีดู ให้พอรู้รายละเอียดบ้าง จะได้ทำงาน
จิปาะสะลักเล็กน้อย แล้วเราก็จะสังเกตเห็นอะไรที่คนอื่นไม่ทันเห็น อาจจะเป็น
รูปแบบการเกิดคดี หรืออาจจะเป็นเหตุจูงใจที่ทำให้ฆาตกรฆ่าเหยื่อ
สักสองสามราย...หรืออาจจะเป็นเจอรายงานที่มันมีอะไรทะแม่งๆ คนอื่น
อาจไม่ทันสังเกตเพราะต้องอยู่กับคดีนี้มานานเกินไป แล้วตำรวจหน้าใหม่
อย่างเราก็คงไล่หามา ไซค์ดีได้ จบจากโรงเรียนตำรวจไม่ทันถึงเดือนแล้วเราก็-
มีตัวอะไรสักอย่างวิ่งตัดหน้ารถ

“ฉิบเป้ง!”

ลืออันเหยียบเบรกจนรถตัวดี สะดุ้งตื่นจากฝันหวานระหว่างที่พยายาม
ควบคุมรถ เขาเหยียบเบรกจนล้อล็อก ยางเสียดพื้นเสียงดังแหลมจนเหมือน
กำลังกรี๊ดร้อง รถหมุนตีครึ่งวงกลมหันไปหาป่ามืดทึบซึ่งขนบข้างถนน แล้ว
ถลาไปข้างหน้าก่อนจะหยุดสนิทตรงไหล่ทาง

ลืออันใจสั้น รู้สึกเหมือนได้พันกันเป็นปมขณะเปิดหน้าต่างแล้วชะโงก
หัวออกไปกวาดตามองตามเงาสลัว หาล้อตัวที่วิ่งตัดหน้ารถ เขาไม่ได้ชนมัน
แต่ก็เกือบไป ดูเหมือนจะเป็นสุนัขลึกลับพันธุ์ที่มีขนาดใหญ่ อย่างเช่นเยอรมัน
เชปเพิร์ดหรือโด้เบอร์แมนที่ตัวใหญ่หน้อย มันดูผิดปกตಿಯ่างบอกไม่ถูก
ดูเหมือนเขาจะเห็นดวงตาวาวโรจน์สีแดง ร่างกายประเปรี้ยวเหมือนหมาป่า
แต่มีอะไรอย่างอื่นอีก คล้ายๆกับว่ามัน...

...มีเมือกเทรอ ไม่ทราบ คงเป็นแสงสะท้อนหรืออะไรสักอย่าง
ไม่อย่างนั้นนายก็ตกใจจนชี้ขึ้นสมองเลยตาผาดไปเอง ที่สำคัญคือนาย
ไม่เป็นอะไร และไม่ได้ขับรถทับมันตาย เท่านั้นละ

“บ้าเอ๊ย” เขาสบถอีก แต่คราวนี้บาลง ทั้งโล่งอกและเมื่ออะดรีนาลิน
ค่อยๆ ลดลง ก็นึกโกรธขุ่นขึ้นมา พวกคนที่ปล่อยให้หมาของตัวเองออกมา
วิ่งเพ่นพ่านเพราะอ้างว่าอยากให้มันเป็นอิสระนะมันบังคับขบ อย่ายามทำทำว่า

ตกใจแล้วกันถ้าไฟได้ถูกรถชนตาย

ใต้แสงสลัว เขาพอจะอ่านออกว่ารถจี๊ปของเขาหยุดอยู่ห่างจากป้ายซึ่งเขียนว่า “แรคคูนซิตี อีก ๑๐ ไมล์” ไม่งี้ฟูต ลีออนเหลือบมองนาฬิกา ต้องเดินทางอีกราวครึ่งชั่วโมงจึงจะถึงสถานี ซึ่งเท่ากับเขาช้าเต็มที่ แต่เพราะอะไรไม่ทราบได้ ชายหนุ่มกลับนั่งอยู่เฉยๆ ครู่หนึ่ง หลับตาสูดอากาศเข้าไปเต็มปอด กลิ่นสดชื่นของสนไพน์พลิวผ่านใบหน้าเขา พื้นถนนที่ทอดยาวเบื้องหน้าดูเรียบสงบจนน่าขนลุก รวากับทุกสิ่งรอบตัวกำลังหยุดนิ่ง กลิ่นใจรอกอวย บัดนี้เมื่อหายใจตื่นเต้นแล้ว ลีออนจึงประหลาดใจที่พบว่าที่จริงแล้ว เขารู้สึกไม่ค่อยสบายใจ หรืออาจถึงขั้นหวาดหวั่น

มีอยู่สองสามครั้งในคดีฆาตกรรมที่แรคคูน ซึ่งมีคนตายเพราะถูกสัตว์ทำร้ายไม่ใช่หรือไง อย่างสุนัขจรจัดหรืออะไรพวกนั้น เจ้าตัวนั้นอาจไม่ใช่สัตว์เลี้ยงของใครเลยก็ได้

ซึ่งเป็นความคิดที่ทำให้ใจคอไม่ดี ที่ชวนให้ขนลุกยิ่งกว่าคือความรู้สึกว่ามันยังวนเวียนอยู่ใกล้ๆ อาจจะแอบซุ่มมองเขาอยู่ตอนนี้ ซ่อนตัวอยู่ในเงามืดของพุ่มไม้

ยินดีต้อนรับสู่แรคคูนซิตี เจ้าหน้าที่เคนเนดี คอยระวังอะไรที่อาจจับตาดูนายด้วยนะ...

“อย่าโง่งไปหน่อยเลยนะ” เขาพิมพ์่า รู้สึกดีขึ้นเมื่อได้ยินเสียงตตรำคาญของตัวเอง ชายหนุ่มกังวลอยู่เสมอว่าจะเลิกคิดฟุ้งซ่านเป็นเด็กๆ เมื่อไร

เอาแต่ฝันเพื่อว่าจะจับตัวคนร้าย จากนั้นก็คิดตุดตไปว่ามีหมาฆาตกรซ่อนตัวอยู่ในป่า ทำตัวให้สมกับวัยตีมีัย ลีออน นายเป็นตำรวจนะ ให้ตายสิวะ ไตแล้วนะ...

เขาขับรถกลับขึ้นถนน เลิกหมกมุ่นกับความรู้สึกไม่สบายใจที่ยังคงครอบงำจิตใจ แม้สมองคอยแต่จะดูตัวเองก็ตาม เขาเพิ่งได้งานใหม่ ได้อพาร์ทเมนต์ใหม่ในเมืองที่กำลังมุ่งสู่ความเจริญ เขามีความสามารถ ฉลาดหน้าตาใช้ได้ ถ้าคอยเตือนตัวเองให้เลิกเพื่อเจอได้ ทุกอย่างจะไปได้สวย

“ไปได้ชะที” เขาบอกตัวเอง ผินยิ้มเพื่อให้ตัวเองสบายใจ เขากำลัง

เดินทางไปแรคคูนซิตี ไปเพื่อชีวิตที่รุ่งเรือง ไม่มีอะไรที่ต้องกังวลหรอก
ไม่มีเลยสักนิด...

แคลร์เหนื่อยเหลือเกิน เหนื่อยทั้งกายและใจ การที่กินเธอรบมาตั้งแต่
สองชั่วโมงที่แล้วก็ไม่ได้ช่วยให้รู้สึกดีขึ้นเลย เครื่องยนต์ของรถฮาร์เลย์
สิ้นครีนิลิกเข้าไปถึงกระดุกทุกชั้น สอดประสานเป็นท่วงทำนองเดียวกับ
แรงกระพือปีกของผีเสื้อในท้อง แต่ที่แย่ที่สุดยังเป็นกันที่ทั้งร้อนและปวดเมื่อย
ไปหมด อีกอย่างตอนนี้เริ่มมืดแล้ว แคมเธอยังงัดไม้ได้สวมเครื่องป้องกัน
คริสต้องโกรธเป็นฟินเป็นไฟแน่

เขาเอ็ดตะโรลั่นแน่ แต่ฉันไม่แคร์หรอก ไช้เอ๊ย คริส ช่วยอยู่ตะโกน
ว่าฉันโง่ที่เถอะ...

รถฮาร์เลย์ส่งเสียงกระหึ่มดังลั่นถนนที่มีดมิดมิด สะท้อนกับเนินลาด
ภูเขาและผืนป่าครึ้มทมะสีน กระเด็นกลับมาใส่หู เธอเลี้ยวรถอย่างระวัง
เพราะรู้ว่าทางหลวงคดเคี้ยวสายนี้ไร้ผู้คนเพียงไหน ถ้ารถเธอล้ม คงต้อง
เสียเวลานานแน่กว่าจะมีคนบังเอิญผ่านมา

แต่ก็ไม่สำคัญหรอก ถ้ารถล้มโดยไม่สวมเครื่องป้องกัน คนเขา
คงต้องใช้ที่เซ็ดกระຈกขูดเธอขึ้นจากถนน

เธอโง่ แคลร์รู้ว่าไม่ฉลาดเลยที่ผลุนผลันออกมาโดยไม่แต่งตัวให้
เหมาะก่อน แต่เกิดอะไรสักอย่างขึ้นกับคริส นรกเถอะ เกิดอะไรสักอย่าง
ขึ้นกับทั้งเมือง ในช่วงสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมา ความสงสัยว่าพี่ชายกำลัง
เดือดร้อนได้แปรเปลี่ยนเป็นความแน่ใจ และการที่เธอพยายามโทรเข้ามา
เมื่อเช้าก็ยิ่งทำให้ตัดสินใจได้

ไม่มีใครรับสาย ไม่มีเลย เหมือนกับแรคคูนซิตีย้ายหนีเธอไป และ
ไม่ได้ทิ้งที่อยู่ให้ติดต่อเอาไว้

ซึ่งมันน่าขนลุกจริงๆ ถึงเธอจะไม่สนว่าเกิดอะไรขึ้นกับแรคคูนซิตี
แต่สิ่งสำคัญคือคริสอยู่ในเมืองนี้ ถ้าเกิดเรื่องร้ายขึ้นกับเขาละก็...

ไม่ได้ เธอจะ *ไม่* คิดอย่างนั้น สำหรับเธอแล้ว คริสเป็นสิ่งที่สำคัญเดียว
ที่เหลืออยู่ พ่อตายไประหว่างทำงานก่อสร้างตอนที่ทั้งสองยังเด็ก ส่วนแม่

ก็ตายในอุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อสามปีก่อน คริสจึงพยายามทำหน้าที่แทนพ่อแม่อายุที่สุดความสามารถ แม้เขาจะอายุห่างจากเธอไม่กี่ปี แต่ก็ได้ช่วยเธอเลือกมหาวิทยาลัยที่จะเรียนต่อ ช่วยหาที่พักบับัดดี ๆ ถึงขั้นส่งเงินรายเดือนมาให้พบกับเงินค้ำระหว่างสัญญาจากประกันชีวิต ซึ่งเงินก้อนนี้เขาเรียกว่า “เงินพกติดตัว” นอกจากนี้ยังโทร.หาเธอทุกสองสัปดาห์ไม่เคยขาด

แต่ว่าเขาไม่โทร.มาหาเธอเลยตลอดหนึ่งเดือนครั้งที่ผ่านมา และไม่โทร.กลับตอนที่เธอฝากข้อความด้วย แคลร์พยายามโน้มน้าวตัวเองว่าคิดมากเกินไป เขาอาจจะเจอสาวที่ถูกใจเสียที หรืออาจจะมีควมคับหน้าอะไรจากเรื่องที่สตาร์สถูกพักงาน ไม่ว่านั่นจะเกิดจากอะไรก็เถอะ แต่หลังจากที่ไม่ม่จดหมายตอบมาสัปดาห์และรอโทรศัพท์จากคริสอยู่หลายวันในที่สุดเธอก็โทร.เข้ามาที่กรมตำรวจแรคคูนเมื่อบ่ายวันนั้นเอง โดยหวังว่าจะมีใครที่พอบอกได้บ้างว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ก็มีเพียงเสียงสัญญาณสายไม่ว่าง

ระหว่างนั่งฟังเสียงสัญญาณไร้ชีวิตจิตใจแผดใส่หูในหอที่มหาวิทยาลัยเธอก็เริ่มกังวลขึ้นมาจริง ๆ แม้ในเมืองเล็กอย่างแรคคูนชิตีก็ต้องมีเครื่องรับข้อความอัตโนมัติเมื่อเจ้าหน้าที่ออกไปปฏิบัติงานภาคสนามสิ สมมงของเธอบอกว่าอย่าตื่นตูมไป อาจจะเป็นเพราะเสาโทรศัพท์ชำรุด ซึ่งไม่ใช่เรื่องน่ากังวลเลย แต่ใจของเธอตะโกนบอกว่ามีสิ่งผิดปกติ เธอไล่โทร.หาแต่ละเบอร์ที่มีในสมุดจดเบอร์โทรศัพท์ด้วยมือสั่นเทา เบอร์ของเพื่อนคริส หรือของสถานที่ที่เขาให้ติดต่อไปเมื่อเกิดเรื่องฉุกเฉินแต่เขาไม่อยู่บ้าน อย่างเช่น แบร์รี เบอร์ตัน ร้านเอ็มมี ตำรวจที่เธอไม่เคยพบหน้าที่ชื่อเดวิด พอร์ด เธอลองโทร.หาแม่กระทั่งบิลลี แรบบิทสัน แม้คริสจะเคยบอกเธอแล้วว่าเขาหายตัวไปตั้งแต่สองสามเดือนก่อน แต่นอกจากเครื่องตอบรับอัตโนมัติที่บ้านของเดวิด พอร์ด ซึ่งรับข้อความจนล้นปรี่แล้ว เธอก็โทร.เจอแต่สัญญาณสายไม่ว่าง

กว่าจะวางสาย ความเป็นห่วงเล็กๆก็เปลี่ยนสภาพเป็นความวิตกร้อนใจ การเดินทางจากมหาวิทยาลัยมาแรคคูนชิตีใช้เวลาประมาณหกชั่วโมงครึ่ง เพื่อนร่วมห้องของแคลร์ขอยืมเครื่องป้องกันเพื่อไปซั้รตเล่นกับแฟนใหม่ นักซิง แต่แคลร์ยังมีหมวกกันน็อกสำรอง ด้วยความรู้สึกกังวลที่แล่นพล่าน

อยู่ในความคิด เธอจึงหยิบแค่หมวกกันน็อกแล้วตรงดิ่งออกมา

การกระทำของฉันอาจจะโง่เง่าพลีผลามสุดๆ แต่ถ้าคริสไม่เป็นอะไร เราก็จะได้หัวเราะความหวาดระแวงเกินเหตุของฉันไปอีกนานแสนนาน แต่จนกว่าฉันจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ฉันไม่มีวันสงบใจได้แน่

แสงสุดท้ายของวันเริ่มจืดจางจากท้องฟ้าไร้เมฆ แต่ดวงจันทร์ข้างขึ้น ซึ่งเกือบจะเต็มดวงรวมกับแสงไฟหน้ารถจักรยานยนต์ก็สว่างพอให้เธอเห็นทาง พร้อมทั้งป้าย“แรคคูนซิตี อีก ๑๐ ไมล์”ที่ทางซ้ายมือ

แคลร์ปลุกปลอบตัวเองว่าคริสสบายดี ถ้าที่แรคคูนซิตีเกิดเหตุร้ายอะไรขึ้น ต้องมีใครสักคนลิ ที่เข้ามาตรวจสอบ เธอบังคับตัวเองให้ตั้งใจ บังคับมอเตอร์ไซค์ซึ่งใหญ่และหนักไม่เบา ไกล้วจะค้ำแล้ว แต่เธอจะถึงตัวเมืองก่อนฟ้ามืดเกินชัวร์

แรคคูนซิตีปลอดภัยดีไหมนั้น เดี่ยวจะได้รู้แล้ว